

Vártúrák 4.

2019. június 04-05.

Lassan megszokottá válik, hogy a kiíráshoz képest több látványosságot nézünk meg. Így volt ez a mostani, immár 4. vártúránkon is. Az eredeti 6 várhoz még hozzájött Szendrő várának megtekintése is. De nézzük csak szépen sorban.

Első megállónk Magyarország legészakibb váránál volt. Nem, nem Füzérről van szó, bár sokan nincsenek tisztában vele. A legészakibb várunk Szögligettől északra a Szádvár.

Füzér Északi szélesség: 48°32'31.51"É, Szádvár: 48°32'39.88"É, tehát 8,37 fok másodperccel van északabbra, ami kb. 260 m-t jelent.

Az eddigi várak közül ide kellett a legtöbbet gyalogolni és a legnagyobb magasságot leküzdeni. És ha már a legeknel tarunk, akkor ez a legnagyobb alapterületű várunk. Szerencsére létezik a Szádvári Baráti Kör, akik élesztetik a várat, így nem csak a lenyűgöző kilátásért érdemes megmászni a hegyet, hanem a várrom megtekintéséért is. A vár érdekessége, hogy egy kötélpályás csigát is építettek, melynek segítségével a nagyobb terheket tudták feljuttatni a várba. Itt a Bebek család nevét érdemes megjegyeznünk. A felfelé vezető úton nagyon szépen kivehető a kocsikerekek nyomai a kövekben.

A távolság tőlünk 500 km volt, melynek megtétele fél napot elvett az időnkéből, ezért az az elvetemült ötletem támadt, hogy ilyen távoli utakra inkább felkelünk jó korán és akkor több időnk lesz a nézelődésre. Nekem a 3 órás indulás elég szimpatikus volt, és szerencsére az útírtások is megerősítettek abban, hogy életképes az ötlet, ők benne vannak. Ezt én felhatalmazásnak veszem és lesznek olyan programok, ahol ilyen korán indulunk, feláldozva az éjszaka egy részét a látnivalókért. Érdeemes lesz figyelni majd az új kiírásokat, hogy mikor lesz az indulás. Persze ebből korai indulásból nem csinálunk rendszert, mert nálam alap, hogy éjjel ne utazzunk, hanem pihenjünk.

Második várunk a meglepetés vár volt Szendrőn. Ilyen nevű vár van még egy az aldunai szakaszon is. Az itthoni várnak nagyon változatos életútja volt, hiszen harcok árán folyamatosan változott a tulajdonos személye. Hol a császáriaké, hol az erdélyi fejedelmeké volt.

A vár lerombolását a bécsi haditanács 1702-ben már elhatározta, de ezt a Rákóczi-felkelés megakadályozta. 1707-ben azonban maga a fejedelem rendelte el a vár megsemmisítését.

Harmadik vár a diósgyőri volt, ahol szokásomhoz híven megjegyeztem, hogy a lovagi stadion árát inkább a vár teljes befejezésére költötték volna, de ettől függetlenül így is szemet gyönyörködtető a királynék jegyajándéka. A jelenlegi helyen immár a 3. várról beszélünk, melynek fénykora Nagy Lajos idejében kezdődött. Itt található a kor legnagyobb 13x25 méteres lovagterme.

A nap befejezéséként az Ónodi várat foglaltuk el. A mindenki által ismert Ónodi országgyűlésen (ami nem is itt volt a Sajó áradása miatt) hangzott el a Habsburgok második trónfosztása. Bercsényi Miklós ekkor mondta el azóta híressé vált mondatát: „Eb ura fakó! József császár nem királyunk!”

Esti lazulásként egri szállásunkon elfogyasztott pizzás vacsora után egy kis éjszakai fürdőzés következett a közeli Demjénben található fürdőben.

Második napon csak néztem az elsápadt arcokat, amikor az indulást követően leszakadt az ég, és már csak 2 km-re voltunk a vártól. Engem az időjárás nem nagyon ijesztett meg, mert tudtam, ha ki kell szállni, akkor már úgysem fog esni, az viszont megrémített, hogy már a parkoló is tele volt buszokkal és a várat pedig teljes egészében elfoglalták a kis „törökök”, azaz pont belecsöppentünk 12-15 iskolás csoportba. Még szerencse, hogy a többi általunk látogatott várat kicsit nehezebb elérni, így ott nincs ez a veszély. Gábor vitéz vezetésével lementünk a katakombákba, majd a vár többi része következett.

A hatodik várat kevesen ismerik, bár nem nehéz a megközelítése. Kisanánáról van szó. Itt mindenki megismerhette a Kompolti család történetét a vár fokozatos építésével összefüggésben, illetve Móré Lászlót majd az alvó sárkány legendáját.

Zárásként következett egyik korábbi kedvenc váram, Sirok. Igen sírok, mert nekem személy szerint a régebbi romos vár sokkal jobban tetszett. Igaz akkor még nem kellett fizetni a parkolásért és még a belépő jegyért is. Akkor még önfeledten „bújócskáztunk” a barlangokban. Bár ez az önfeledtség most is előjött, mert ismét nagy élvezettel vetette bele csapatunk minden tagja az alagútrendszerbe.

A játszadozást követte egy ebéd a várhegy aljában, majd indulás haza.

Ismét nagyon jó „csapat” jött össze erre a kirándulásra is, így nyugodtan mondhatom, hogy sok kedves emlékekkel lettünk gazdagabbak.

